

Eg hevði ein drey, tá eg flutti úr Føroyum, men eg kom ongantíð til hann. Tað sum eg geri nú, er tað sum eg droymdi um, tá eg kom til Danmarkar. Eg eri faktiskt við byrjanina

ella hvussu tær koma, men tær hava verið afturvendandi alt mitt lív, greiðir hann frá.

Eisini hesum fekk Johan hjálp við, tá hann setti seg í samband við borgaratænastuna. Lækni Johans setti sær sum mál, at Johan skuldi ikki verða tunglyntur aftur, og

royndi ymiskt, sum í byrjanini ikki hjálpti. Síðani varð hann sendur til psykiatara síðsta summar, og har fekk hann eydnubollar, sum hjálptu við tað sama.

– Ein tíma eftir at eg fekk ta tablettina hevði eg ongar trupulleikar, og tað er tann minsta tablettin eg havi sæð, flennir hann.

– Tað er ikki víst, at hetta er loysnin hjá øllum, men hetta var loysnin hjá mær. Um ein tablett er tað, sum hjálpir mær, so havi eg óivað altíð havt tørv á henni. Har er okkurt í, sum eg havi tørv á fyrri at verða eg sjálvur, leggur hann afturat.

– Nú skilji eg orðtakið, sum sigur, at tú ikki kanst forða fuglunum at flúgva yvir høvdinum, men tú kanst forða teimum í at bygga reiður. Eg tók eina avgerð um, at tann angist, sum fylgdi við tunglyndinum ikki skuldi sleppa at seta búgv, sigur hann.

Eg sakni ikki Føroyar

Johan í Kollafirði er ikki Johan í Kollafirði longur, hann er heldur ikki Johan í Fámara.

– Tað er synd at siga, men eg sakni hvørki Fámara ella Føroyar, sigur hann. Eg hitni ikki um hjartað, tá eg síggi mynd av fjøllunum, leggur hann afturat.

Hann sigur, at hann minnist aftur á tíðina, áðrenn hann fór úr Fámara, og at hann hugsaði tá,

at Fámara bert stendur uppi, tí hann vildi tað tá. Hann var fjálturstungin við tankan um, at hann ein dagin møguliga ikki fór at tíma meir. Soleiðis var tað eisini tann sorgardagin hann segði, at nú var nokk. Síðani hevur Johan sæð myndir av Fámara og hvussu tað er forfallið.

– Tað prógvar fyrri mær, at eg var raskur, tí tað var pent og reint tá eg var har. Tað er ikki nemt at halda pent og reint, men tað kláraði eg. Nú hyggi eg ikki at myndum meir, sigur hann.

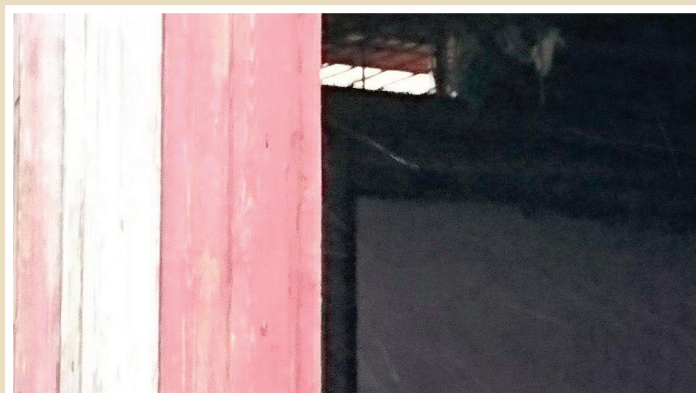
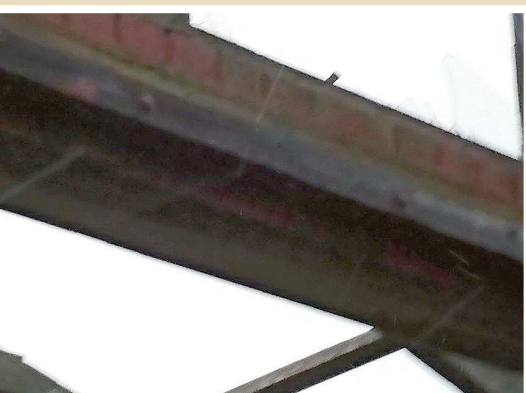
Áðrenn Stjernekilde hevði Johan eina áskoðan, sum minnur um ta hjá indianarum; vit liva á jørðini, eru um hana, ansa eftir henni, men vit eiga hana ikki.

– Tí kom tað óvart á meg, hvussu ovurhonds glaður eg varð, tá eg fekk skeytið upp á bóndagarðin her í Danmark. Nú kann ongin koma og sparka meg út, sigur Johan.

Kat og Johan hava ætlanir um at vitja í Føroyum á ólavsøku, soleiðis at hann kann vísa henni føroyskt gestablíðni, sigur hann. Steðgurin í Føroyum verður tó bert eina góða viku, greiðir hann frá.

– Eg tori ikki at vera í eini støðu, sum eg ikki sleppi burturúr. Eg ræðist at enda har eg var síðsta ár, tí eri eg serliga varin, sigur hann til endans.

ANNIKA@SOS.FO

Festarin í Fámara:

TAÐ PÍNIR MEG AT SÍGGJA HVUSSU TAÐ SÆR ÚT

Jens Heri Jacobsen er festari í Fámara. Hann tók yvir festið, tá Jóhan Dalsgaard flutti út. Húsið er nú so skirvisligt, at tað stendur til at falla. Sjálvur sigur Jens Heri, at hann ongantíð hevur dult, at hann ikki er áhugaður í húsunum, men bara í jørðini og seyðinum.

– Eg havi ongan áhuga í ella ætlanir fyrri húsið, og fáist bert við tað, sum hevur við jørðina og seyðin at gera, sigur hann.

Fámara fær ikki frið

Hóast Jens Heri sjálvur einans hevur áhuga í jørðini, so hevur hann gjørt onkrar smávegis neyðugar ábøtur, men hevur havt stórar trupulleikar við fóki, sum gera seg inn á húsnini.

– Um nakað verður gjørt, so verður tað tikið niður og fær ikki frið at standa. Plátur og annað, sum eg seti upp, verður skrætt frá og brotið. Okkurt er sjálvsagt farið av vindi og veðri, men fólk hevur brotið inn í hvørt einasta

vindeygjað á Fámara, sigur hann.

Jens Heri Jacobsen hevur fleiri ferðir meldað hverkið til løgreluna, men uttan úrslit.

– Tað fær ikki frið, men verður knúsað sundur, tí ongin er í húsunum. Tað er í høvuðsgrundin til, at eg onki geri við húsinu, sigur hann.

Hann hevur eisini roynt at lat-ið dyrnar standa opnar, soleiðis at tey, sum fara í húsinu kunnu gera tað uttan at bróta nakað.

– Eg lat dyrnar standa opnar

frá húsinum inn í fjósið, men tey sum fremja hverkið tímdu ikki út aftur tann vegin, men ístaðin fyrri varð ein pláta traðka niður, og brotið varð út gjøgnum úthúrdina, sigur hann.

Tað er syrgiligt at síggja

– Tað er stór synd, at tað er so forfallið, men eg vóni at fólk skilja mína støðu eisini. Eg tími ikki at brúka pengar uppá tað, tá tað blívur við at verða knúsað sundur. Mín áhugi hevur altíð verið

seyðurin, og tað havi eg ikki hildið loyniligt, sigur hann.

Er áhugaður í at selja

Jens Heri Jacobsen hevur fingið fleiri fyrispurningar um húsinu, og fleiri eru áhugaði í at keypa.

– Eg havi ikki kannað, um eg havi loyvi at selja, men tað er ein møguleiki, sum eg hevði verið áhugaður í, um eg fekk eina góða avtalu, og tað ikki órógvandi arbeiði hjá mær, tí tað pínur meg at síggja hvussu tað sær út nú, sigur hann.